

τῶν κελλιῶν ὑπέλαβεν ἡ δεσπόζουσα καὶ πάλιν φωνή.

Ὁ Στέφανος ἠθάνετο τὸ αἷμά του παγόνον, ὁ θάνατός του ἦτο σχεδὸν βέβαιος, ἀνελογιζέτο τὰς συμβουλὰς τοῦ Ἀθωνοκίου καὶ κατηράτο τὴν ὄραν καθ' ἣν προέβη εἰς τὴν παράτολμον πρᾶξιν. Τί νὰ κάμῃ; Ἐσκέφη νὰ ἐπωφεληθῇ μιᾶς στιγμῆς ἐπισκιάσεως τῆς σελήνης, ἐὼν δὲ κατὰ τύχην ἡ ὀρδή τῶν ξιφοφόρων εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν, νὰ ὀρμῆσῃ ἐπὶ τοῦ φυλάσσοντος τὴν θύραν, νὰ παλαίτῃ μετ' αὐτοῦ νὰ σκαλοπηθήσῃ εἰ δυνατόν ἐπὶ τοῦ πτώματός του καὶ νὰ φύγῃ. Ὁ κίνδυνος τῆς ζωῆς εἶδεν αὐτῷ δυνάμεις ὑπερνηθρώπου· ἄλλως τε, ἦτο γενναῖος καὶ ἰσχυρὸς, διεκρίνετο δὲ μεταξύ ὄλων τῶν συμμαθητῶν ἐν τῇ γυμναστικῇ. Εἶπε καθ' ἑαυτὸν τὸ σπαρτιατικὸν αἶψα τὰ ν' ἦ ἐπὶ τὰ ν' καὶ ἤρξατο νὰ ἐξετάζῃ τὸ μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκετο, ἐνῶ ἐξώθεν ἠκούετο ἐνίοτε μία φωνὴ γογγίζουσα :

— "Α! τὸν γυκαούρη! ἄ! τὸν ἄπιστον! ποῦ θὰ κρυφθῇ; δὲν θὰ πεταξῇ γιὰ!

ἤρξατο νὰ ψηλαφῇ τὰ περὶ αὐτὸν ἐνώπιόν του ὑπῆρχε στενὴ λιθινὴ κλίμαξ, περὶ δὲ αὐτῆς τείχος ὑγρὸν καὶ γλοιώδες· ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' οἱ ζητούντες αὐτὸν ἐπλησίαζον πρὸς τὸ μέρος του, ἤκουσε τὰ βήματά των καὶ τὰς φωνὰς των ἀδημονούσας, διότι δὲν τὸν εὗρον ἀκέμῃ.

— Κυττάξτε μὴν ἐκρύφθηκε μίς 'ς τὴν πόρτα τοῦ μιναρῆ! εἶπε μία φωνή.

Ὁ Στέφανος ἠνόησεν ὅτι ἦτο τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο καὶ ἤρξατο ἐξ ἐνστικτοῦ ν' ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος. Μόλις ἀνῆλθεν ὡς δέκα καὶ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του βιαίως πάλλυσαν, τὰ γόνατα του ἐκόπτοντο, ἡ ἀναπνοή του καθίστατο δυσκολωτέρη, ἐκάθησεν ὅθεν ἐπὶ τῆς βημίδος, ἀποκαμωμένος, ὅταν ἤκουσε κάτωθεν μίαν φωνήν.

— Τὸ μάρμαρο τῆς πόρτας εἶν' ἐλαστωμένο! ἐδῶ ἐμβῆκε, ἐδῶ.

Τί νὰ πράξῃ; ἀνεκαλύφθη πλέον! τετέλεσται! Ὁ θάνατος τὸν ἐκυνήγα ἀμείλικτος, ἀδυσώπητος! ἀνέκτησε νέας δυνάμεις καὶ ἤρξατο ἀσθμαίνων ν' ἀνέρχεται τὴν στενὴν κλίμακα βοηθούμενος μὲ τὰς χεῖρας, καὶ στηριζόμενος εἰς τὸ ὑγρὸν περιτείχισμα τὸ ὅποιον εἶχεν ἐνιαχοῦ στενοῦς ἐπιμήκεις φηγγίτας οὔτινες ἐχρησίμευσαν μᾶλλον πρὸς ἀνανέωσιν τοῦ πνιγροῦ ἀέρος ἢ πρὸς φωτισμόν.

Καὶ ἀνῆρχετο! καὶ ἀνῆρχετο! καὶ ἡ κλίμαξ ἦτο ἀτελείωτος. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἀνῆρχοντο. Ἦκουε θόρυβον συγκεχυμένον ὑποδημάτων, ἀγρίους μυκηθμούς ἀνθρώπων βιαζομένων. ἐνίοτε μίαν χονδρὴν ὕβριν ἐκστομιζομένην μὲ τριγμὸν ὀδόντων καὶ ἠνωρθοῦντο αἱ τρίχες του.

Τέλος, ἤμιθάνῃ σχεδὸν, ἐφθασεν ἐνώπιον θυρίδος ἀψιδωτῆς, ὀπίθεν δροσερὸς ἀήρ ἐφύσα καὶ εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν σελήνην, ὠχρὰν καὶ διαυγῆ πάντοτε, μάρτυρα μόνων τῆς στιγμιαίας εὐδαιμονίας του καὶ τῶν τρομερῶν βησάνων του.

Ἔστη μικρὸν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ μιναρῆ! εἶδε τὰ περὶ εἶδε κάτωθεν αὐτοῦ καὶ ἐσκοτοδίνιασε. Τί νὰ πράξῃ; Μετὰ δύο λεπτὰ θὰ ἦτο κατακεραματι-

σμένος ὑπὸ τῶν ἀγρίων φανατικῶν καὶ τὰ τεμάχια τοῦ σώματος του θὰ ἐρίπτοντο ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ μιναρῆ εἰς τοὺς σκύλους. Ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἦτο κρίσιμωτάτη.

Ἐτεκέφη καὶ ἔλαβε τὸ ἐξῆς μέρον. Εἶχε μεγάλην πεποιθήσιν εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν βραχιονῶν του. Ἀπεφάσισε νὰ κρεμασθῇ ἐξώθεν τοῦ μιναρῆ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ἄκρων τοῦ ἐξώστου μὲ τὰς χεῖρας του. Τῷ ἔμενεν ἡ ἐλπίς ὅτι οἱ διώκται του ζητοῦντες αὐτὸν καὶ μὴ εὐρόντες θὰ κατήρχοντο ἀμείσως διὰ νὰ τὸν ζητήσωσιν ἀλλαχοῦ, εὐτὼ δὲ ἐσώζετο πρὸς στιγμὴν ἡ ζωὴ του.

Καὶ ἐνῶ ἐκείνοι ἐφθασον εἰς τὴν θυρίδα, ὁ Στέφανος ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ ἐξώστου συγκεντρώσας τὰς δυνάμεις του ἐκρέμασθη εἰς τὸ ἄχανές.

Ἄλλ' εἶτε ἐκ σκοτοδίνιας, εἶτε διότι οἱ βραχιόνες του ἀπέκαμνον, ἠσθάνθη ἐαυτὸν χάνοντα τὴν ἰσορροπίαν καὶ πίπτοντα εἰς τὸ κενόν.

Ἐν τῷ ἄμα διέκρινε δεκάδα σοφταδων ἐπὶ τοῦ μιναρῆ, κτυπώντων πλαγίως τὰ γυμνά ξιφη των ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς τοῦ ἐξώστου καὶ ἀλαλαζόντων :

— "Ἐπεσε! ἐπεσε!...

Ἦσαν τὰ χειροκροτήματα, μετὰ τινων «εὐγε», ἅτινα ἐπεσφραγίζον τὴν εὐγλωττον διαλεξίν τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ, ἐνθουσιωδῶς ὀμιλήσαντος περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς Ζ' σταυροφορίας.

— Ἐκοιμάσο ἀδελφε! λέγει τότε ὁ Ἀθωνοκίου, ἐγερθεὶς μετὰ τοῦ πλήθους. Ἐχασες! ὀμίλησε λαμπρὰ καὶ μᾶς συνεκίνησε πολὺ.

Ἡ ξιφοφορία εἰς τὴν ὑποίαν παρευρέθη ἐγὼ, ἀπήντησεν ἐκπληκτος ὁ Στέφανος, τριβῶν ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμούς του, ἦτο πολὺ πλέον ἐνδιαφέρουσα καὶ συγκινητικὴ ἀπὸ τὰς ἰδικὰς σας σταυροφορίας.

Κ. ΜΕΤΑΞΑΣ, Βοσπορίτης

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

Ἐπᾶνῆρχετο ὅσον συγρότερον τῷ ἐπέτρειπον τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὡς ἀντικριτοῦ. Μίαν ἡμέραν ἔσυρε τὸν μάρμαρα Τρέγγ κατὰ μέρος. Ἀπὸ μικροῦ ἤδη χρόνου ἐπεθύμει νὰ τῷ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα. Ὁ Τρέγγ τὸ παρετήρει, ἀλλὰ τὴν ἄφηνε νὰ προσέλθῃ μόνος του. Ὁ δικαστὴς τὸν ἔσυρεν ὑπὸ τὰς δρῦς, τῷ ὀμίλησε κατ' ἀρχὰς περὶ διαφόρων κοινῶν πραγμάτων, καὶ ἔπειτα αἰφνιδίως :

— Ἀγαπῶ τὴν κυρίαν δὲ Μοντθριάν, εἶπε.

— Ἀληθῶς! ἀλλὰ ἡ εἰδήσις αὕτη δὲν εἶνε νέα δι' ἐμέ. Ἐγὼ, κύριε Τουρζῆ, σὰς λατρεύω, ἀπλούστατα, διότι ἡ Γενεβιέθῃ ποτὲ δὲν εὐρέθη στενοχωρημένη πλῆσιόν σας. Καὶ ἡ θυγάτηρ μου, ὅπως

καὶ ἐγώ, ἀπὸ πολλοῦ ἐγίνωσκε τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας ὑμῶν. Μόνον ἐκπλήσσομαι, διότι ἀκούω τὴν ἐκδηλώσιν ταύτην. Ἡ θυγάτηρ μου ὀφείλει νὰ εἶνε δι' ὑμᾶς σήμερον ἐπίσης ἱερά, ὅπως καὶ ἄλλοτε. Δὲν εἶνε ἐλευθέρη. Καὶ ζῶσαν κερωρισμένην ἀπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὁ κόσμος τὴν ἐπιβλέπει μὲ ὄμμα προκατειλημμένον. Ἡ ἐλάχιστη ἀφορσὴν θὰ ἦτο ὀλεθραία, τὸ ἐλάχιστον παραστράτημα θὰ τὴν κατέστρεφε. Τί τὰ θέλετε! Δὲν εἶμαι ὁ μόνος, ὅστις λυποῦμαι διὰ τὴν ἀδιέξοδον ταύτην κατάστασιν. Εἶδον μετ' εὐχαριστήσεως συνάμα καὶ σοῦ, τὴν μεταξὺ ἡμῶν ἐπάνοδόν σας, κύριε Τουρζῆ. Μετ' εὐχαριστήσεως, διότι δὲν ἠδυνήθητε νὰ σᾶς γνωρίσω καὶ νὰ μὴ γίνω φίλος σας· μετὰ φόβου, διότι ὑποπτευόμεν ἡμῶς ὑποφέρῃ ἐκ νέου ἢ νομιμόφρων καρδία σας. Καὶ εἶμαι εὐχαριστημένος, διότι ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ ἐν' ἀπαξ. Πιστεύω, ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον, δι' ὑμᾶς βεβαίως, καὶ δι' αὐτὴν δὲ ἴσως, ἐάν δὲν ἐπανήρχεσθε πλέον.

— Ἡ Γενεθιέβη δὲν μὲ ἀγαπᾷ!

— Ἴδού, τῇ ἀληθείᾳ, πῶς εἶνε οἱ ἐρωτηθέντες! Ἀμέσως μεταπηδῶσιν εἰς τὰ ἄκρα! Δὲν εἶπον τίποτε, ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ ἠδύνησθε νὰ συμπεράνητε τὸ τοιοῦτο.

— Ἐάν μὲ ἀγαπᾷ, μὴ τὸ κρύπτετε ἀπ' ἐμοῦ, σᾶς καθικετεύω.

— Θέλετε νὰ μὲ κάμητε νὰ παραστήσω ὠραῖον πρόσωπον, τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ γέρον μαιιδίων. Ἐάν σᾶς ἀγαπᾷ ἢ ὄχι, εἶνε ἰδική της ὑπόθεσις. Δὲν ἔχω ν' ἀναμιχθῶ ποτὸς εἰς τοῦτο. Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει, εἶμαι βεβαίως, ὅτι, ἡ εὐθύτης αὐτῆς θὰ ἦ ὑπαγορεύσῃ νὰ μὴ εἶπῃ τίποτε, ἐν ὅσῳ τυχὸν σᾶς ἀγαπᾷ καὶ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδηλώσῃ τοῦτο.

— Κύριε Τρέγκ, παρεκκολουθεῖτε τὰς ἐν τῇ Βουλῇ καὶ τῇ Γερουσίᾳ συζητήσεις; . . . Δὲν τὸ πιστεύω, διότι ἡ πολιτικὴ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει ποτὸς. Ἐν τούτοις, ὑπάρχει ὑπὸ συζήτησιν σπουδαῖον ζήτημα, τὸ τοῦ διαζυγίου, τὸ ὁποῖον ἔπροσε νὰ ἐρεσκύῃ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

— Μάλιστα, ἀλλ' ἀπόλλετο πᾶσιν ἐλπίδα. Τὸ διαζύγιον δὲν θέλει γίνεαι δεκάτην.

— Πλάνη, κύριε Τρέγκ. Ἐφηρίσθη γῆς, 27 Ἰουλίου 1884. Εἰδοποιήθη περὶ τούτου τηλεγραφικῶς. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς ἀναγνώσω τὸ ἄρθρον τοῦ νέου νόμου, ὅπερ ἀφορᾷ τὴν θέσιν τῆς κυρίας Μοντβριάν.

— Εἶνε καλὴ εἰδήσις αὕτη, κύριε Τουρζῆ. Τί λέγει τὸ ἄρθρον αὐτό;

— Ἐλαβὸν ἀντίγραφον αὐτοῦ τὴν πρωίαν ταύτην ἐκ τῆς νομαρχίας: «Ἄρθρον 4.— Αἱ περὶ χωρισμοῦ αἰτήσεις, αἱ ἐκκαρμεῖς κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, δύνανται νὰ μετατραποῦσι παρὰ τῶν υποβαλλόντων αὐτά, εἰς αἰτήσεις διαζυγίου. Ἡ μετατροπὴ αὕτη δύναται νὰ γίνῃ ἀκόμη καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου».

Ὁ πρῶτον ἔμπροσς τῶν ὄπλων εἶχεν ἀκούσει μετὰ προσοχῆς.

— Θὰ τῇ τὸ εἶπω, εἶπεν, εἶνε καλὴ εἰδήσις,

διότι ἡ Γενεθιέβη τοιοῦτοτρόπως καθίσταται ἐλευθέρη διὰ βίου, καὶ θὰ δύναται νὰ διαθέτῃ ἐκυτὴν καὶ τὴν καρδίαν της.

— Ἐννοεῖτε λοιπὸν, διατὶ πρὸ ὄλ' γου σᾶς ὡμολόγησα τοιμηρῶς, ὅτι ἀγαπῶ τὴν κυρίαν Μοντβριάν: Ἐννοεῖτε διατὶ ἐπιμένω ἀκόμη; . . . Ἡ Γενεθιέβη δὲν ἔχει μυστικὰ δι' ὑμᾶς. Δια μιᾶς λέξεως δύνασθε νὰ μὲ καταστήσητε εὐτυχῆ!

— Μάλιστα, διὰ μιᾶς λέξεως, τὸ γινώσκω κἀλλιστα, ἐάν ἠδυνάμην νὰ τὸ εἶπω. . .

— Πῶς!

— Αἶ! ποῦ νὰ γνωρίζῃ τί συμβαίνει ἐντὸς τῆς γυναικείας ταύτης κεφαλῆς; Μυστικὰ; Ἐχει διὰ τὸν πατέρα της, ὅπως καὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ὅποια; Τὸ ἀγνοῶ. Τί ὑπάρχει εἰς τὸ βάθος ὄλων αὐτῶν; Μυστήριον. Ὑποπτεύομαι, ὅτι τὸ δράμα τοῦ Ροσσέτῶ εἶνε ζωντανὸν ἀκόμη εἰς τὴν ἀνάμνησίν της. Ἀπαυῶμαι ἀρὰ γε. . .

— Ἀγαπᾷ λοιπὸν πάντοτε τὴν Μοντβριάν;

— Το εἶπον αὐτό: Ὅχι. Ἐστὲ ἥσυχος. Πολὺ ὑπέφερον ἐκ τοῦ μέρους τούτου, ὥστε νὰ σιέπηται περὶ αὐτοῦ. Δὲν δύναται τις ν' ἀνέργηται παρόμοια ρεύματα. Ἄλλως δὲ, ἀγαπητέ μου Τουρζῆ, ὁ νόμος οὗτος περὶ διαζυγίου ἀφαιρεῖ τα τελευταῖα προσκόμματα, ἅτινα παρεβάλλοντο μεταξὺ σοῦ καὶ τῆς Γενεθιέβης, καὶ σᾶς ἠμποδίζον νὰ τῇ ὁμιλήτε μὲ καρδίαν ἀνοικτήν. Ὅσον εὐμενῶς ὑπὲρ ὑμῶν διατεθειμένος καὶ ἂν εἶνε ὁ μπάπα Τρέγκ, δὲν κέκπηται πῶς ἴσως. Ἐάν ὁμῶ τὸ συμβουλευθῶσιν, ἐστὲ βεβαίως, ὅτι θέλει ψηφίσει ὑπὲρ ὑμῶν ἐξ ὅλης καρδίας.

— Ἐπίστευον. . . μὴ εἶπον εἶπει, ὅτι ἡ κυρία Μοντβριάν, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Κακουργιοδικείου, ἦτο κατάλειστος, καὶ δὲν ἔβλεπε κανένα. Ἄλλοι ἐκτὸς ἐμοῦ, ἠδυνήθησαν νὰ τὴν πλησιάζωσι;

— Ὅχι. . . Ὅσον δι' αὐτὸ, Τουρζῆ, σὲ ὀρκίζομαι. Ὁ νέος ἀπέπνευσεν ἀνακουφισθεῖς. Ἐπὶ στιγμὴν εἶχεν ἀπελπισθῆ.

— Θὰ ἐρωτήσω τὴν κυρίαν Μοντβριάν, εἶπε. . .

— Μίαν συμβουλὴν. . . Μὴ τὴν πιέζετε πολὺ. Περιμενεῖτε τὸν καιρὸν σας· μὴ τὴν ἀφουρνίζετε αἰφνιδίως ἐκ τοῦ ληθέρου τῆς μονόπουου ζωῆς, ἂν τῇ παρεσκύεσθε.

Ἐν τούτοις, δὲν ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Γενεθιέβην. Τὸσον φόβον εἶχε μὴ ἀποθαρρυνθῆ. Ὡς ὅλοι οἱ δειλοὶ, δὲν ἠθελε ν' ἀπευθυνθῆ πρὸς αὐτὴν, εἰμὲν τελευταῖον, καὶ ἀφοῦ ἀποκτίσῃ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἀγαπᾶται.

Μίαν πρωίαν ἀφίκετο εἰς Κλερμαρέ ἐνωρίς. Ὅταν κατῆλθε τοῦ ἵππου του, ἡ Μαγδαληνὴ περιεδιάβαζεν ὀδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Ἑρρικέτου ἐντὸς τοῦ εὐρέως λειμῶνος καὶ τῆς ὑψηλῆς χλόης, τῆς ἐκτεινομένης ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας.

Ὁ Ἑρρικέτος δὲν ἔσχε τὴν ἀνάγκην νὰ εἶπῃ εἰς τὴν Μαγδαληνὴν: «Ἴδού ὁ φίλος μας Τουρζῆς!» Ἡ νεανίς εἶχεν ἀκούσει καὶ ἀναγνωρίσει τὸν βηματισμὸν τοῦ ἵππου ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ὁ δικαστὴς ἠσπᾶσθη τὸ παιδίον.

— Πήγαινε κραπέρα, τῷ εἶπεν, ἔχω ἀνάγκην νὰ συνομιλήσω μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς.

— Μετ' ἐμοῦ; εἶπεν ἡ τυφλή, πάραντα καταληφθεῖσα ὑπὸ φόβου.

— Μάλιστα.

Ἦδη ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ἀπομακρυνθῆ, εὐπειθῆς.

— Δὲν θέλω νὰ διακόψω τὸν περίπατόν σας. Μαγδαληνή εἶπεν ὁ Τουρζῆς. Θὰ τὸν ἐξακολουθήσωμεν ὁμοῦ.

Ἡ ἀτυχὴς ἐσκέπτετο: «Τί θὰ μὲ εἶπῃ ἀρὰ γαίῃ; Καὶ ὑψηλοφώνως:

— Σὰς ἀκούω, κύριε Τουρζῆ... εἰς τί ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος;

— Μὲ ἀγαπάτε, Μαγδαληνή;

Ὁ Τουρζῆς ἠσθάνθη, ὅτι ἡ νεανίς ἔτρεμεν, ἀλλ' οὐδὲν ἐπρόσεξεν εἰς τοῦτο. Ἐν τούτοις, αὐτὴ μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην καὶ χαμηλὴν ἀπήντησε:

— Καὶ ἀμφιβάλλεται περὶ τούτου;

— Εὐχεσθε νὰ μὲ ἴδῃτε εὐτυχῆ, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ἐξ ὅλης καρδίας.

— Μέλλω νὰ σὰς ἀποταθῶ ὡς πρὸς ἀδελφὴν μου, καὶ νὰ σὰς ἐμολογήσω ἐν μυστικῇ. Συνεπεία περιστάσεων, τὰς ὁποίας θὰ ἦτο σχοινοτενὲς νὰ σὰς ἐξηγήσω, καὶ τὰς ὁποίας, ἄλλως, δὲν θὰ ἠδύνασθε νὰ ἐνοήσητε, ἡ βετὴ ὁμῶν μῆτηρ δύναται ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς δεῦτερον γάμον.

— Ὁ κ. Μοντθριὰν ἀπέθανε;

— Ὅχι. Ἀλλὰ, ζῶν ἡ νεκρὸς, δὲν ὀφίσταται πλέον διὰ τὴν κίμησην. — Ἀγαπῶ τὴν Γεωργιέτην. — Τί ἔχετε, Μαγδαληνή;

— Τίποτε, κύριε Τουρζῆ, ὅτι μὲ λέγετε, το εἶχον πρὸ πολλοῦ μαντεύσει.

— Ἄ!

(ἀκολουθεῖ)

ΤΕΜΑΧΙΟΝ ΑΡΤΟΥ

(Ἐκ τῶν Εἴκοσι ῥέων διηγημάτων τοῦ Φραγκίσκου Κοππέ).

Ὁ νεαρὸς δούξ Χαρδεμὼν εὐρίσκειτο ἐν Αἰξ τῆς Σαβοΐας, ἐνθα προσεπάθει νὰ θεραπεύσῃ διὰ τῶν λουτρῶν τὴν διάσχημον αὐτοῦ φορβιάδα Perichole, χωλαίνουσαν ἀφ' οὗ ἐκρουολόγησεν ἐν τῷ ἱπποδρομείῳ· μόλις δὲ εἶχε τελειώσει τὸ πρόγευμά του, ὅτε, ρίπτων ἀφρημένον βλέμμα εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἀνέγνωσε τὴν εἰδήσιν τοῦ ἐν Ραϊχσόφεν δυστυχήματος.

Ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του τῆς σαμπρῆς, ἀπέθεσε τὸ χειρόμακτρον ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ξενοδοχείου, διέταξεν εἰς τὸν ὑπρέτην του νὰ ἐτοιμάσῃ τοὺς ταξειδιωτικούς του σάκκους, εἰσῆλθε δὴ ὄρας βραδύτερον εἰς τὴν διὰ Παρισίους ἀμαξοστοιχείαν, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ στρατολογικὸν γραφεῖον ἵνα καταχθῆ εἰς τάγμα τι τοῦ πεζικοῦ.

Ὅσῳ καὶ ἂν ἔζη τις, ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἐννάτου

μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας του, τὸν παράλυτον βίον τοῦ φιλήδονος καὶ φιλαρέσκου νεανίου· ὅσῳ καὶ ἂν ἀπεκτινώθη τις εἰς τοὺς σταύλους τῶν ἱπποδρομίων καὶ εἰς τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια τῶν αἰοιδῶν τῶν μελοδραματικῶν θεάτρων, ὑπάρχουσιν ὁμοῦ περιστάσεις τάνες, καθ' ἃς δὲν δύναται τις νῆ λησμονήσῃ, ὅτι ὁ Ἐγκουερράνδος Χαρδεμὼν ἀπέβίωσεν ἐκ λοιμοῦ ἐν Τύνιδι τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀπέβίωσεν ὁ Ἅγιος Λουδοβίκος, ὅτι ὁ Ἰωάννης Χαρδεμὼν ἐδιοίκησε τὰ ἀνώτερα τάγματα τοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὸν Δυγκεκλὲν, καὶ ὅτι ὁ Φραγκίσκος Ἑρρίκος Χαρδεμὼν ἐφονεύθη ἐν τῇ ἐν Φοντενωᾷ μάχῃ ὁμοῦ μετὰ τοῦ Maison Rouge. Ὅσῳ καὶ ἂν διεφθάρῃ ὑπὸ τῶν σκανδάλων καὶ ἀνοήτων ἐρώτων του μετὰ τῆς ἠθοποιῆς Βιολέττας, ὁ νεαρὸς δούξ, ἀναγινώσκων ὅτι ὁ γαλλικὸς στρατὸς εἶχεν ἠττηθῆ ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, ἠσθάνθη τὸ αἷμα ἀνερχόμενον εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ ἐδοκίμασε τὴν φοβερὰν ἐντύπωσιν τοῦ ραπίσματος.

Ἰδοῦ διατὶ, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ νοεμβρίου 1870, ὁ Ἑρρίκος Χαρδεμὼν, στρατιώτης ἐν τῷ 3ῳ λόχῳ τοῦ 2ου τάγματος τῶν καρβινοφόρων, καὶ μέλος τῆς Ἱπποδρομικῆς Λέσχης, εὐρίσκειτο ὡς σκοπὸς πρὸ τοῦ φρουρίου τῶν Ἑρσειῶν.

Τὸ μέρος ἦτο ἀπαίσιον· μία ὁδὸς περιστοιχισμένη ὑπὸ ὑψηλῶν δένδρων καὶ πλήρης λάσπης, διασχίζουσα τὰς ἐρήμους πεδιάδας τῶν περιχώρων τῆς πρωτευούσης· ἐπὶ δὲ τῆς ἀκρας τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, ζενοδοχεῖόν τι ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ στρατιῶται εἶχον τοποθετήσῃ τὸν στρατῶνά των. Πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο ὑπῆρξε θέατρον μάχης. Αἱ σφαῖραί τῆς μυδροβόλου εἶχον κόψει μίαν τῶν μικρῶν δρυῶν τῆς ὁδοῦ, πάντα δὲ τὰ ἄλλα δένδρα ἔφερον ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ αὐτῶν τὰς λευκὰς οὐλὰς τῶν σφαιρῶν. Ὡς πρὸς τὴν οἰκίαν, ἡ ὄψις αὐτῆς ἐνέπνεε τὴν φρίκην· ἡ στέγη εἶχε καταστραφῆ ὑπὸ βόμβης, οἱ δὲ τοῖχοι ἐραίνοντο ἔχοντες χρῶμα αἵματος.

Πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου, ὁ νεαρὸς δούξ ἔμεινε εἰς τὴν πληρυστέραν ἀκνησίαν, ἔχων τὸ πυροβόλον του ἐπ' ὤμου, τὸ πιλίκιον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὰς χεῖρας παγωμένας ἐν τοῖς θυλακίαις τῶν ἐρυθρῶν αὐτοῦ περισκελίδων, καὶ τρέμων ἐκ τοῦ ψυχροῦ ὑπὸ τὸ δέρμα τῆς αἰγῆς οὗ οὐ ἐκκλύπτειτο.

Παραδίδοτο εἰς τὰς θλιβεράς αὐτοῦ ὄνειροπολήσεις, καὶ ἐθεώρει μετὰ λεπημένου βλέμματος τὴν γραμμὴν τῶν λόφων, τῶν ἀπολεσθέντων ἐν τῇ ὁμίχλῃ, ὅθεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐξήρχετο, ὁμοῦ μετὰ τοῦ κρότου, ὁ λευκὸς καπνὸς τοῦ τηλεβόλου.

Αἰφνης ἠσθάνθη ὅτι ἐπέινα.

Ἔθεσε τὸ ἕτερον τῶν γονάτων χαμαὶ καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ του σάκκου, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ τοίχου, μέγα τεμάχιον ἄρτου· ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἀπολέσει τὸ μαχαίριόν του, ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀδόντας ὡς ἀπλοῦς τις θνητὸς καὶ ἤρχισε πρῶγων δαψιλῶς.

Μετὰ τινὰς ὁμοῦ στιγμὰς, δὲν ἠδυνήθη πλέον ὁ ἄρτος ἦτο σκληρὸς καὶ εἶχε πικρὰν τὴν γεῦσιν. Καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἄλλον εἰς τὴν διανομὴν τῆς ἐπαύριον, ἐὰν τὸ στραταρχεῖον θὰ ἔκαμνε διανομὴν!